

Hoofdstuk 11

En nu ik *'Met grote zorg..., op zorgvuldige wijze...'*

Ik ben gekwetst, en dat zit diep. Ik ga zelf wel het bestuur in kennis stellen. Er is zoveel gebeurd waar zij helemaal geen weet van kunnen hebben, dat ook zij geschokt moeten zijn als ze de stukken onder ogen zullen krijgen.

Vanaf de wal is er al zoveel geroepen door mensen die deze geschiedenis niet in hun kleren hebben zitten en me ook dit afraden. Zij vinden dat ik het moet vergeten en de draad van mijn leven maar weer moet oppakken. Hoe doe je dat trouwens, zes jaren rattengedrag en opportunisme, en al dat onprofessioneel optreden vergeten? 'Je moet er natuurlijk wel aan werken. Je moet er ook je best voor doen...'

Terwijl de advocaat nog bezig is druk op Dirk Monsma uit te oefenen om de zaak af te ronden, begin ik al aan een brief voor het bestuur. Ik neem er de tijd voor, de kwestie moet bij hen goed in beeld komen. De secretaris van de ondernemingsraad, Bob, vraag ik alvast naar de adressen van iedereen, en die krijg ik ook.

Het lijkt me verstandig om ook de ondernemingsraad in te lichten. Het feit dat ook zij op de hoogte zijn, kan misschien helpen. Ik vraag Bob daarom of hij eens een blik wil werpen op de stukken die ik denk te gaan versturen. Misschien kan hij inschatten hoe men erop zal reageren. Hij belooft me de volgende week terug te bellen. Ik hoor niets meer van hem.

Het huisblad van de SKVR ontvang ik al geruime tijd niet meer, maar zo nu en dan stuurt dan eens de een, dan eens de ander me een exemplaar als het voor mij interessant kan zijn. Zo lees ik dat er sinds kort een raad van toezicht is en dat een deel van het oude bestuur is afgetreden. Het lijstje namen en adressen klopt dus niet meer. Secretaris Bob vraag ik er maar niet naar, nadat hij me niet heeft

teruggebeld. Daarom bel ik iemand anders uit de ondernemingsraad. Met hem heb ik een heel vriendelijk telefoongesprek, maar ik ga niet in op mijn ervaringen. Daartoe kan hij binnenkort beter mijn stukken lezen. Hij belooft me snel de namen en adressen van de nieuwe samenstelling van de raad van toezicht te sturen en stelt voor binnenkort bij hem langs te komen om eens bij te praten.

Op die namen en adressen moet ik lang wachten, ik stuur hem daarom een e-mail ter herinnering. De dag daarop een reactie zonder aanhef en zonder groet, met een eenregelig bericht dat er geen persoonsgegevens worden vrijgegeven. Is hij door anderen teruggefloten en weet hij zich geen houding te geven?

Dan toch maar secretaris Bob naar dat nieuwe lijstje vragen. Van hem krijg ik een vriendelijk ogende e-mail met de mededeling dat hij niet precies op de hoogte is en dat ik me ook kan wenden tot de Kamer van Koophandel. Tot slot schrijft hij: *'Na overleg met de andere leden van de OR kan ik je meedelen, dat we besloten hebben ons niet verder met een persoonlijke ruzie te bemoeien.'*

'Een persoonlijke ruzie...'? En hoezo 'niet verder ermee bemoeien'? Niemand heeft zich er eerder mee bemoeid! Vreemd, trouwens die beide reacties. Niemand heeft nog iets gelezen, ze weten alleen dat ik een conflict met Dirk Monsma heb en dat ik dat heb verloren. En waarom dan zo'n reactie alsof ik ineens melaats ben en die rare kwalificatie van een persoonlijke ruzie? Het is een onvervalst en bizar arbeidsconflict, niet iets persoonlijks.

Gewoon doorgaan. Wacht maar tot ze de stukken onder hun neus krijgen, dan reageren ze anders. Van de Kamer van Koophandel krijg ik probleemloos meteen de namen en adressen. Jammer dat er een paar bestuursleden zijn vertrokken van wie ik zeker iets had mogen verwachten. Vergeleken met het oude bestuur, blijkt het nu een club van slechts vijf mensen.

Op de dag dat de koopsompolis bij me in de bus valt, doe ik veertien pakketjes op de post. Vijf naar de raad van toezicht, negen naar de ondernemingsraad. Bij de stukken voor de laatsten voeg ik een bijschrift over de kwalificatie 'persoonlijke ruzie', en dat ik

aanneem dat de ondernemingsraad dit niet zal onderschrijven, men weet immers nog van niets. Ik laat het aan hen over hoe zich op te stellen, als medewetende die de raad van toezicht in het oog houdt, of als een raad die zelf iets gaat ondernemen. Dat is aan hen.

De pakketjes bevatten een stevige begeleidende brief van twee volle pagina's, mijn notitie aan Dirk Monsma over de voorgeschiedenis en het overzicht in telegramstijl van al zijn acties. Bij elkaar zo'n twintig pagina's onverstandig veel leeswerk, maar ik schrijf erbij dat er ook heel wat is gebeurd. In de begeleidende brief spreek ik allen nadrukkelijk aan op hun morele verantwoordelijkheid, want *'Ik wil voorkomen dat u deze kwestie eventueel om puur formele redenen naast u neer legt. Ik zou het onacceptabel vinden als dat zou gebeuren.'* Als ik dit schrijf, denk ik aan de uitspraken van de advocaat en anderen, dat een bestuur zich nooit met zulke zaken zou bemoeien.

In de brief vat ik de pijnlijkste gebeurtenissen samen en vermeld dat het optreden van Dirk Monsma niet alleen onnodig, maar ook onverantwoordelijk is geweest, en dat het de SKVR geheel overbodig veel geld heeft gekost, omdat hij al vanaf zijn aantreden het voornemen moet hebben gehad om me weg te werken. Ik vermeld dat ik me gedwongen heb gevoeld de uiteindelijke vertrekregeling te accepteren, omdat ik de situatie niet langer kon verdragen, en dat ik me zelfs gedwongen heb gevoeld die met eigen geld te financieren. *'Vanwege de grote onrechtvaardigheid, en omdat de geschiedenis daarachter nogal bizar is, doe ik bij deze een poging om iets te herstellen.'* Het gedoe met de bond en de andere kwelgeesten, laat ik natuurlijk buiten beschouwing, alleen de bizarre opstelling van Dirk Monsma telt.

Ik verzoek te bewerkstelligen dat alsnog mijn rechten worden gerespecteerd, en een ondubbelzinnig eerherstel. Ik besluit met het advies dat Dirk Monsma zich schriftelijk zal verantwoorden voor de gang van zaken, maar wel voordat hij mijn samenvatting van zijn acties onder ogen krijgt. De brief alleen, geeft zo al een compleet beeld, de beide bijlagen zijn er voor de details. Wie zijn kop in het zand wil steken, zou dus deze brief ongelezen moeten laten. Ik vraag om een reactie binnen vier weken, genoeg tijd om hierover te vergaderen.

Hier kan niemand omheen, ik verwacht op z'n minst een paar reacties van mensen die zijn geschrokken van wat er de voorbije zes jaren is gebeurd.

Precies vijf weken later stuur ik een aangetekende brief naar de voorzitters van beide raden, want niemand heeft gereageerd. Ik vermeld ook mijn e-mailadres zodat er '*... geen enkele belemmering hoeft te zijn om mij even iets te laten weten.*' Ik vraag nu om een reactie binnen tien dagen.

Op internet kun je tegenwoordig de verzending van aangetekende stukken goed volgen: wanneer een poststuk is aangeboden, of het wel of niet is geaccepteerd en hoe lang het eventueel op het postkantoor blijft liggen. Pas na tien dagen heeft de voorzitter van de raad van toezicht mijn herinneringsbrief bij het postkantoor opgehaald, die aan de ondernemingsraad ligt er nog. Weer vier dagen later stuur ik de voorzitter van de ondernemingsraad een e-mail met de inhoud van mijn aangetekende brief en het verzoek om per omgaande te reageren. Ik schrijf hem ook dat doodzwijgen onacceptabel is. Twee dagen later heeft hij de brief dan toch opgehaald.

De dag daarop een reactie van de voorzitter van de raad van toezicht mevrouw Mickey Teenstra-Verhaar met een glasheldere boodschap, waarover ze dus zeven weken heeft gedaan.

De leden van de Raad van Toezicht zijn van oordeel dat de stappen rond uw vertrek met grote zorg zijn genomen. Juist met het oog op uw verdiensten die u in het verleden had voor uw school is er ook met uw instemming een regeling tot stand gekomen. De Raad van Toezicht is van mening dat de directeur van de SKVR op zorgvuldige wijze met u tot een wederzijdse afspraak is gekomen.

Ik heb niet gevraagd om rekening te houden met mijn verdiensten, ik heb om mijn gewone rechten gevraagd. Ik heb nu immers minder dan waar ik zonder die verdiensten al recht op zou hebben. Welke regeling zou er zijn getroffen als die verdiensten er niet waren geweest? En mijn instemming, dat schreef ik nadrukkelijk, is afgedwongen omdat ik voor de zoveelste keer aan het einde van mijn Latijn was. Vanwege mijn verdiensten mag ik dus mijn jarenlang

noodgedwongen opgespaarde ADV-uren inleveren, evenals mijn jarenlang niet uitbetaalde gedwongen overmatig overwerk. Vanwege mijn verdiensten mag ik met al dat niet uitbetaalde geld wel zelf een normale vertrekregeling financieren. Met die verdiensten heb ik ook drie jaar het hoofd boven water mogen houden, daar ziek van mogen worden en vervolgens nog eens drie jaar rattengedrag mogen ondervinden! En vanwege mijn verdiensten heeft Dirk Monsma door zijn gedrag mijn herstel mogen belemmeren. Dat alles vanwege mijn verdiensten!

Nu wil ik ook een reactie van de ondernemingsraad. Ik bel de voorzitter, althans volgens het oude lijstje van Bob zou dit de voorzitter moeten zijn. Halverwege het telefoongesprek blijkt dat ik niet hem, maar een zekere Elly had moeten hebben. We hebben nog wel een kort gesprek waarin duidelijk is te merken dat hij zich ongemakkelijk voelt, hij wil geen oordeel uitspreken. Hij wil alleen kwijt dat de wet op de ondernemingsraden niet toestaat dat zij zich mengen in individuele conflicten.

Ik bel meteen Elly, die wel de voorzitter moet zijn. Zij blijkt in de veronderstelling te verkeren dat secretaris Bob mij had laten weten dat de ondernemingsraad niets kan doen vanwege die wet op de ondernemingsraden. Ik wijs haar op de 'morele verantwoordelijkheid' in mijn brief, en ik vind dat zij zich van die wet niet direct iets hoeven aan te trekken als het om bizarre situaties gaat.

'Ja, maar het is ook zo iets als: waar twee ruziën...'. Ik moet even slikken, en vraag wat ze daarmee suggereert. 'Nou ja, meestal is het dat waar er twee...' Realiseert ze zich dat ze te ver gaat? Ze haast zich om toe te voegen dat mijn verhaal wel erg veel missers van de kant van de SKVR laat zien.

Met dat spreekwoord 'waar twee ruziën...' kun je elk conflict meteen in de prullenbak gooien. Ze wijst me nog wel op de intensieve contacten van secretaris Bob met de vakbond en dat ik misschien langs die weg nog iets zou kunnen bereiken. Zonder uitleg wijs ik dat direct van de hand, ze had zelf toch al in mijn stukken kunnen lezen dat ook de bond niets heeft kunnen bereiken?

Vorige week blijkt ze nog een kort gesprek te hebben gehad met Mickey Teenstra-Verhaar van de raad van toezicht, waarin heel even ook mijn kwestie aan de orde kwam. Volgens Elly zou ook Mickey niet goed weten hoe op mijn brief te reageren. Ze vertelt dat er ook problemen bekend zijn van andere medewerkers, en dat zij ook in die gevallen niet meer kunnen doen dan de verhalen aanhoren en de verslagen lezen. Het blijft bij individuele kwesties waar ze niets mee mogen doen. Uiteindelijk zegt ze nog wel toe dat de ondernemingsraad daar in september nog een keer naar zal kijken. Niet zozeer naar de gevallen zelf, maar naar de veelheid ervan en omdat er kennelijk iets niet in orde is. Ze belooft me kort na de zomervakantie te laten weten of dat iets oplevert.

Na het telefoongesprek vraag ik me af op welk moment er sprake is van een structureel probleem en niet van een reeks individuele gevallen. Ik schrijf dat aan iedereen van de ondernemingsraad afzonderlijk en voeg meteen een kopie bij van de verschrikkelijke brief van Mickey Teenstra-Verhaar.

Ook de leden van de raad van toezicht stuur ik een brief na, eveneens met een kopie van de brief van hun voorzitter. Ik leg nog een keer uit waarom hun oordeel onacceptabel is, en wijs hen erop dat zij alles uit mijn stukken buiten beschouwing hebben gelaten. Ik herinner hen eraan dat ik niet heb gevraagd om rekening te houden met bijzondere verdiensten, enkel om mijn gewone rechten te respecteren, en dat er in het geheel geen sprake is van zorgvuldigheid. Het is de periode waarin het hele land discussieert over normen en waarden. Ik besluit met de opmerking dat hun oordeel voor mij onacceptabel is en dat ik me er niet bij kan neerleggen.

Ook ik moet kennelijk iets eerst ervaren, wil ik het zelf kunnen geloven. Een verklaring van de opstelling van de raad van toezicht, zoals die al door de advocaat en ook anderen is voorspeld, is me nooit gegeven. Het enige dat ik zelf kan bedenken is dat bij de aanstelling van de nieuwe directeur is voorzien dat er bij de reorganisatie brokken worden gemaakt, en dat men in dat geval de directeur de hand boven het hoofd zal houden.

Ik kan me niet voorstellen dat ze rekening hebben gehouden met het soort brokken dat Dirk Monsma maakt. En desondanks zou men vinden dat hij niet over de schreef is gegaan? Want dat had men, ongeacht die afspraak, ook kunnen vaststellen. Met de argumentatie van hun voorzitter verklaren alle leden van de raad van toezicht zich medeplichtig aan wat ik beschouw als diefstal van eer en recht.

Platte termen heb ik al eerder moeten gebruiken om het optreden van Dirk Monsma te kwalificeren, ik heb geen zin om voor de opstelling van de raad van toezicht naar woorden te zoeken die alleen maar platter kunnen zijn. Kwalificeer dit zelf maar. Ik ga ook niet opnieuw de effecten beschrijven van zo'n behandeling op iemand die al meerdere keren aan het einde van zijn Latijn is geweest. Neem maar aan dat het effect heeft! Ook wat de beide raden doen is zonder meer kafkaësk.

Ik voel me opgelicht en bestolen door deze toezichthouders en ben opnieuw geschokt. Terwijl het toch enkel om mijn leeftijd moet gaan, en niets anders. Het enige dat ik in de ogen van Dirk Monsma verkeerd kan hebben gedaan in dit hele verhaal, is dat ik niet meteen als een mak schaap ben ingegaan op zijn suggestie het bijltje er maar bij neer te gooien. Meer kan ik er niet van maken, echte verwijten heb ik nooit gehoord, ook niet via de mensen van de bond of de advocaat. Tegenover hen heeft hij nou juist beweerd dat ik altijd goed heb gewerkt, zelfs dat ik van onschatbare waarde ben geweest... De waarheid van deze bizarre geschiedenis ligt *niet* ergens in het midden, die ligt geheel aan de zijde van *Nat Kruit*. Iedereen kan deze publicatie lezen, en dat blijft voorlopig zo.

Terwijl ik nog wacht op de reactie van Elly, tipt een oud-collega me dat ik eens contact zou moeten opnemen met een iemand die vroeger in de ondernemingsraad zat. Hij zou kort geleden naar me hebben geïnformeerd. Ik bel hem op. Het is een heel kort gesprek. Bij het horen van mijn naam schrikt hij. Nee, hij weet niets en wil ook niets weten. Daarmee is het gesprek meteen beëindigd. Kort na de zomervakantie komt wel de beloofde reactie van voorzitter Elly namens de ondernemingsraad:

Naar aanleiding van je brief en ons telefoongesprek wil ik je graag het volgende mededelen. De ondernemingsraad is in haar vergadering na kennisname van alle relevante informatie, nogmaals tot de conclusie gekomen dat hier sprake is van individuele belangenbehartiging. De wet op de ondernemingsraden geeft ook de ondernemingsraad van de SKVR geen enkel middel om hier iets mee te doen.

Ik begrijp dat het voor jou teleurstellend zal zijn, maar wij kunnen nu eenmaal niet tegen de wet in handelen. Ik hoop mede namens de gehele OR, dat ik je hiermee voldoende heb geïnformeerd.

Waarom deelt ze dit 'graag' mee? Ze had ook wel even mogen nadenken en bijvoorbeeld het woordje 'helaas' kunnen gebruiken. Net als in haar optreden is ze te weinig creatief om zelfs even een korte brief adequaat op te stellen. Nee, ze hebben me ook niet voldoende geïnformeerd. En, nogmaals, ik heb niet om belangenbehartiging gevraagd. Ze hadden de raad van toezicht achter de broek kunnen zitten vanwege ronduit onacceptabel en onverantwoordelijk optreden van hun directeur, of vanwege een onacceptabel structureel probleem.

Een ondernemingsraad met een heel klein beetje lef had het anders gedaan. Zonder uitstel en zonder uitvluchten hadden ze kunnen schrijven dat ook zij het een bizarre behandeling vinden, maar dat ze helaas machteloos zijn vanwege die wet. Dan hadden ze me ook niet als een melaatse hoeven te behandelen. Ze hebben alleen de kop in het zand gestoken. Eerst komt de secretaris een toezegging niet na, vervolgens een botte e-mail na eerst een vriendelijk telefoontje, dan weer de secretaris met die 'persoonlijke ruzie'. Voorts krijg ik geen reactie op mijn brief en als ik de voorzitter zelf bel komt ze met 'Waar twee ruziën...' om zich uiteindelijk achter die wet te verschuilen.

Overduidelijk dat ze gewoon hun vingers niet willen branden. Door de andere kant op te kijken laat men nu, dankzij diezelfde wet, kwaadaardig opportunisme en rattengedrag toe.

Hetzelfde geldt voor voorzitter Mickey Teenstra-Verhaar van de raad van toezicht. Zij had zeven weken nodig om een uitvlucht te vinden, anders was ze per omgaande wel met dezelfde argumenten gekomen. Het is niet eens een uitvlucht, in feite verklaart ze de hele

raad medeplichtig. Iedereen van de SKVR die hierover nu nog zwijgt is in feite medeplichtig.

Ik schrijf Elly dat ze creatief hadden kunnen zijn en dat ook zij het een ontoelaatbaar optreden hadden mogen vinden. Ook hen laat ik weten dat ik me er niet bij neerleg.

Ik ben nog niet klaar met de SKVR, zo dadelijk meer. Eerst een andere onaangename ontdekking. Terwijl ik me afvraag of het nog wel zin heeft om die ondermaatse en beledigende rapportage van de herkeuring te laten aanpassen, zoals de advocaat adviseerde, zie ik op tv een documentaire over de WAO-keuringen. Daar worden de gesprekken duidelijk ingeleid met een heldere uitleg, dat het gaat om het vaststellen van hetgeen de cliënt nog wel en niet kan. Omdat er een camera bij was? Van mijn eerste keuring kan ik me die uitleg op z'n minst niet herinneren, bij mijn herkeuring is het beslist niet zo gegaan.

Een lang verhaal maak ik kort. Een brief aan de districtsmanager van het kantoor waar ik die herkeuring heb gehad, wordt aanvankelijk natuurlijk niet beantwoord, uiteindelijk toch een slap verhaal, daarna een folder over klachten, om dan te ontdekken dat een klacht niet mogelijk is, want ik zou mijn bezwaarschrift zelf hebben ingetrokken. Zelf ingetrokken? Men wijst me op een alinea in de brief waarin mijn bezwaarschrift niet ontvankelijk wordt verklaard. Daarin staat dat de advocaat namens mij het bezwaar heeft ingetrokken. Namens mij? De datum van haar brief daarover staat erbij vermeld. In mijn ordner vind ik niets, ook niet in mijn journaal. Schriftelijk vraag ik haar om opheldering, waarop zij zich afvraagt welk belang ik heb bij een handhaving van de bezwaren... In mijn brief had ik het over het aanpassen van de rapportage, zoals ze mij dat zelf eerder schriftelijk adviseerde, zwart op wit dus. Waarschijnlijk zal ze hebben gedacht dat ik dat toch nooit zou doen? In een telefoongesprek praten we langs elkaar heen, zij heeft het over het bezwaarschrift, ik over het aanpassen. Het lijkt opzettelijk onbegrip en ik wijs haar daarop. Het wordt een welles nietes over afspraken van dat intrekken. Ik herinner haar eraan dat we het destijds na-

drukkelijk hebben gehad over wel of niet in beroep gaan, en dat we daarvan hebben afgezien om de lange procedure die daaraan zou zijn verbonden. Dat doe je toch niet als dat intrekken was afgesproken? Ik zeg daar zeker van te kunnen zijn, omdat ik al onze afspraken met behulp van mijn antwoordapparaat heb genoteerd. Die opmerking is aanleiding tot een verontwaardigde reactie en ze vindt dat ik niet moet zeuren omdat ze tenslotte zoveel voor me heeft gedaan. Enfin, we laten elkaar niet uitpraten. Daarom beëindig ik het gesprek, het is mij nu wel duidelijk. Ze had ook gewoon kunnen zeggen dat haar kantoor geen procedures gaat beginnen als die geen effect hebben op de uitkering. Dat zou als een geldige reden hebben kunnen klinken. Maar ze heeft het verborgen, en dat is een heel slecht teken. Koude douche, ontvullend. Zij zal zich er toch ook niet van hebben afgemaakt?

Alleen een ezel stoot zich maar een keer aan dezelfde steen, ik moet dat niet een derde keer doen. De regiomanager van de bond ga ik nu niet meer aanspreken op de slechte ervaringen met belangenbehartiging en zijn teleurstellende reactie. Dat zogenaamde zoekraken van mijn brief en zijn reactie voorspelden al niet veel goeds. Net als de raad van toezicht zal ook hij zijn bestuurder de hand boven het hoofd houden. Op tv zie ik beiden in het journaal bij een staking van het openbaar vervoer in Rotterdam. De boel plat leggen, daar zijn ze goed in. Ze kunnen de verschillende klussen toch wel uit elkaar houden, hoop ik?

En daarmee is de geschiedenis van zes jaren opportunisme en ratten-gedrag tot een einde gekomen. Althans de *geschiedenis*, wat er in de naaste toekomst gaat gebeuren is ook voor mij nog onbekend. Want er gaat natuurlijk iets gebeuren. Terwijl iedereen meeleest, zal de raad van toezicht - inmiddels is deze uitgebreid en is er een nieuwe voorzitter Ronald Marcel de Koning - zich hierover opnieuw moeten uitspreken. Op de dag dat dit hoofdstuk verschijnt, stuur ik hen een brief met een print van dit hoofdstuk, ook bij het verschijnen van het eerste hoofdstuk heb ik hen al op de hoogte gesteld van Nat Kruit,

evenals alle andere betrokkenen voor zover zij niet verhuisd zijn. Ik verwacht dat zij alsnog mijn rechten respecteren. Ik schrijf dat het mij redelijk lijkt om me binnen drie weken iets te laten weten.

Want denk niet dat ik met deze publicatie de boel wel achter me zal laten, de gekwetstheid zit diep, ik wacht nog steeds op herstel van eer en schade. Ook het werk aan deze publicatie kan dat niet compenseren, want het gaat ook om een flinke som geld waar ik volgens de wet zonder meer recht op heb. 'Goed dat je het van je afschrijft,' is een broodje-aapverhaal. Het is pas van me af als recht is gezet wat al veel te lang krom is gebleven. Vooralsnog is deze publicatie voor mij, na mijn voorgaande brief, slechts een tweede stap. Het is niet de bedoeling dat men denkt dat ik nu mijn ei heb gelegd en het hierbij zal laten. Dat zal ik niet. Het zit namelijk diep. De drijfveer achter deze publicatie is niet opgebrand. Het tegendeel.

Fouten herstellen is ook hard nodig om nieuw vertrouwen te scheppen bij de collega's die er nog werken... In een naschrift zal ik alsnog verslag doen van de ontwikkelingen.

Het zijn *minstens* zes jaren die naar de bliksem zijn gegaan. Voor mijzelf, zonder de SKVR en andere kwelgeesten, gaat het nog wel even door. Herstel van een fikse burn-out kan pas na deze geschiedenis echt beginnen. De eerste versie van deze publicatie komt dan ook pas ruim anderhalf jaar na mijn laatste brieven aan raad van toezicht en ondernemingsraad. Op het moment dat deze tweede versie verschijnt zijn er op de kop af acht jaren voorbij, en precies vijf jaren dat Dirk Monsma voor het eerst liet blijken wat hij werkelijk wilde. En fysiek en mentaal herstellen van alle schade gaat heel langzaam.

Na drie weken is er geen reactie, noch van de voorzitter R.M. de Koning, noch van een van de leden van de raad: J.P.A. van den Berg, S.M.S. Draaisma, P. de Haan, F. Hilgers, M.J.C. Jacobus, H.P.M. de Klijn en C.E.T. Triesschijn. Weer tel ik er maar een paar weken bij. Ruim zeven weken later stuur ik voorzitter R.M. de Koning een tweede brief om alsnog om een reactie te vragen, nu binnen een week. De andere leden vraag ik hoe zij persoonlijk tegen de kwestie

aankijken, en of zij het wel of niet eens zijn met de gang van zaken. Je kunt nooit weten, er zal toch op z'n minst een lid van die raad zijn, die vindt dat zoiets niet door de beugel kan. Iedereen, ook de voorzitter stuur ik daartoe een gefrankeerde en geadresseerde envelop mee. Geen enkel bezwaar om met een paar regels iets te laten weten.

Welgeteld één enkele reactie, weliswaar per kerende post, maar het is er slechts een. Frits Hilgers schrijft dat hij sinds november 2004 geen deel meer uitmaakt van de raad. Verder geen woord. Van alle anderen, J.P.A. van den Berg, S.M.S. Draaisma, P. de Haan, M.J.C. Jacobus, H.P.M. de Klijn en C.E.T. Triesschijn niets, ook geen lege envelop retour.

Ik besluit tot deze tweede versie waarin ik iedereen van een achternaam voorzie en de SKVR niet langer omschrijf als een grote kunstinstelling in een van de grote steden. Ik heb het eerst op een andere manier geprobeerd, nu moet het maar zo.

En waarom eigenlijk zes jaren lang opportunisme, rattengedrag, onprofessioneel en slordig optreden, en komen daar ook nog eens medeplichtigheid en lafheid bij? En dat alleen omdat ik vanwege mijn leeftijd niet paste in het plaatje van de reorganisatie? Dat is het enige dat als motief uit de hele geschiedenis is te distilleren. De enige concrete verwijten die ik heb gehoord waren de verwijten die Dirk Monsma er op mijn laatste werkdag met de haren bij heeft gesleept, en die ik eenvoudig van tafel heb geveegd. Voorts heeft hij alleen maar veel gesuggereerd, zoals met die 'kritische geluiden'. Als er echt iets was geweest, dan was hij daar zeker mee op de proppen gekomen. Hij heeft zelfs Kok en Lubbers er als voorbeelden bij moeten halen om me te bewegen uit mijzelf te vertrekken. Daartegenover staan de schriftelijke en mondelinge complimenten die hij tegenover mij en anderen heeft geuit, ik zou zelfs van 'onschatbare waarde' zijn geweest voor mijn school. En tenslotte kan hij alleen nog maar aanvoeren: 'Er wordt niet gewerkt'.

Zijn voorganger Henk Mali moet ergens in die zware jaren een mogelijkheid hebben gezien dat ik wel uit mijzelf zou opstappen.

Het zit er dik in dat hij mij daarom maar heeft laten aanmodderen, dat zou mijn vertrek uit eigen beweging, door een toenemende vermoeidheid en weerzin, alleen maar bespoedigen.

Anders is de rol van begeleider Rob ter Steege bij de samenwerking met mijn stedelijke concurrent. Hij is zo onsubtiel partijdig geweest, dat je wel moet denken dat hij met een speciale opdracht van Henk Mali heeft gewerkt. Een samenwerkingsverband met mijn stedelijke concurrent zou na mijn vrijwillige vertrek meteen een voordelige financiële situatie creëren, de stedelijke concurrent Huub zou minstens de helft van zijn salaris meenemen, en nog veel meer.

Dirk Monsma moet hebben gedacht dat hij me met gemak weg kon werken. Met het idee 'even blazen en hij valt om', moet hij risico's hebben aangedurfd, anders had hij er op mijn laatste werkdag niet zo'n ongeloofwaardige vertoning van durven maken.

Dirk Monsma wilde iets van mij en alleen onder zijn eigen voorwaarden, niet andersom. Dat geldt voor de hele geschiedenis. Hij heeft mij nooit gevraagd naar wat ikzelf eventueel wilde. Hij is begonnen met druk uit te oefenen en dat is veranderd in een ramkoers, even gewijzigd in een zogenaamd eerherstel en daarna heeft hij eigenlijk alleen maar mijn eisen voor een vertrekregeling gebruikt om alles af te houden. Maar ten koste van een volledig jaarsalaris gekost, en de belastingbetaler heeft gedurende anderhalf jaar 80% van mijn salaris mogen aanvullen. Om over het belemmeren van mijn herstel nog maar te zwijgen.

Het karakter van Dirk Monsma moet verantwoordelijk zijn voor dat optreden. Hij is als een dwingeland die kost wat kost zijn zin wil hebben, zonder voor- en nadelen tegen elkaar af te wegen. Zijn belang in de kwestie moet zijn verschoven van 'iemand doen vertrekken' naar 'ik krijg mijn zin'. Rattengedrag moet doelmatig zijn, maar voor Dirk was het dat allesbehalve. Dan laat je het niet zo lang duren, dan ga je zo niet te werk. Dat dient alleen de dwingeland in Dirk. Het vreemde gesprek op mijn laatste werkdag (hoofdstuk 3) en de correspondentie na 'het terras' (hoofdstuk 5) hebben al overduidelijk de dwingeland in hem verraden. Een dwingeland is niet

ontvankelijk voor rede en kan niet tegen zijn verlies, ook al weet hij hoe onrechtvaardig zijn overwinnen is. Dat gaat dan wel ten koste van tijd, geld, goede naam, respect, ellende, gezondheid...

De raad van toezicht heeft het allemaal laten gebeuren, en heeft zich medeplichtig verklaard aan dit bedrog en diefstal van eer en recht door Henk Mali en Dirk Monsma. Ook de raad van toezicht had, ondanks eventuele afspraken, een grens kunnen trekken tussen wat wel en niet toelaatbaar is.

Ongetwijfeld zullen Henk Mali en Dirk Monsma achter mijn rug wel een verhaal klaar hebben dat hen vrij moet pleiten. Henk Mali zal vooral zwijgen en alleen als het moet het afdoen met een halve zin. Dirk heeft laten zien dat hij met gemak uitvluchten bedenkt. Klinkt iets daarvan al door in een afkeurende reactie die ik bij de eerste versie meteen na het verschijnen van hoofdstuk 2 kreeg? De nieuwe sectormanager bedrijfsvoering schreef me dat ik gefrustreerd ben en geestelijk verward, en dat ik moest ophouden met die afschuwelijke verhalen die een schande zijn voor de SKVR. Ik ken haar niet, zij kent mij niet. Als ze een blik in mijn dossier had geworpen, als dat er nog is, dan had ze daarin kunnen lezen dat in mijn laatste functiebeoordeling nog 'voortreffelijk, veel lof' stond. In de volgende hoofdstukken had ze kunnen lezen hoe de vork in de steel zit. Wie gemangeld en bestolen is, zou volgens haar daarover dus ook nog dienen te zwijgen? Het zijn inderdaad afschuwelijke verhalen, maar ik heb die niet gemaakt. Het is inderdaad een schande voor de SKVR, maar met dat verwijt moet ze toch echt bij anderen zijn. Don't shoot the messenger... En, nogmaals: de waarheid ligt niet ergens in het midden!

Gelukkig krijg ik ook andere reacties, van collega's die inmiddels zijn vertrokken. Eerder vertelde iemand me al voorzichtig dat mijn stedelijke concurrent Huub inmiddels mijn werkkamer heeft betrokken. In een uitgebreide e-mail naar aanleiding van de eerste hoofdstukken, schrijft een van de docenten dat er sinds mijn vertrek veel is veranderd. Niet alleen de aandacht voor die uitdrukkingen-

vaardigheden zijn van de baan, deze docent verzekert me er zo een extra hoofdstuk aan te kunnen toevoegen over wat er na mijn vertrek is gebeurd.

Alles lijkt te zijn uitgewist. In de periode dat ik wacht op een reactie van de beide raden - ik ben dan nog geen drie jaar met ziekteverlof - belt iemand me met wie ook ik ooit een ander pand in het centrum van de stad heb gedeeld. Hij wil me spreken en belt natuurlijk mijn school. Daar hebben ze nooit van mij gehoord, ondanks die 25 jaar. Iemand anders heeft ook nooit van mij gehoord. Na doorvragen blijkt er dan toch iemand te zijn die wel weet wie ik ben en dat ik met vervroegd pensioen zou zijn gegaan.

Ik wil ook nog even afrekenen met enkele andere kwesties van meer algemene aard.